

CONSELLER BLASCO: «AQUESTA VEGADA HEM ARRIBAT A TEMPS»

Penyal d'Ifac, el tercer parc natural

Després de l'Albufera i els Columbrets, el penyal d'Ifac ha estat declarat parc natural pel govern de la Generalitat. Un marc legal que farà possible una investigació contra el desastre ecològic tan ràpida i eficaç com la burocràcia i la descoordinació entre departaments la puguen permetre.

F. Nicolàs

Dilluns 19 de gener el Consell aprovava el decret de declaració de parc natural del Penyal d'Ifac. El tercer, després de l'Albufera i els Columbrets, amb què compta el País Valencià. Setmanes abans, a finals de desembre passat, s'havia consumat la compra d'aquest tros de terreny, tan abrupte com simbòlic. Per 111 milions de pessetes, i després de llargues i tenses negociacions, la Generalitat es féu per fi amb la propietat del penyal, que havia estat en mans privades durant més d'un segle, Rafael Blasco i Castany, conseller d'Obres Públiques i Urbanisme, ha estat el responsable més directe de dur endavant aquesta compra i de redactar-ne el decret.

—*S'ha dit que les negociacions per a la compra del penyal han estat, a més de llargues, molt tenses.*

—Això era ja una mena d'«història inacabable», en la qual hem començat a intervenir des de fa un any i mig. Cal tenir en compte que el penyal era propietat privada des de feia cent vint-i-quatre anys. En començar les negociacions, el que plantejaven els propietaris era construir-hi una urbanització d'«alt standing», que en deien ells. Fins i tot havien presentat diversos projectes a la Conselleria, i de fet ja havien començat a edificar-hi un hotel, part del qual encara està allí, i que els degué suposar una inversió forta, superior als cent milions de pessetes. Aleshores, en un principi ells plantejaren un preu de venda, tenint en compte les possibilitats urbanísti-

ques i immobiliàries que li veien al penyal, al voltant dels 2.800 milions de pessetes. Però nosaltres els deixàrem clar que allí no hi podrien construir, que no hi hauria cap autorització, de manera que el penyal tan sols podia tenir un valor paisatgístic i ecològic, simbòlic, però no especulatiu. A més, se'ls va dir ben clar que la millor opció era vendre, perquè s'exposaven a una expropiació forçada. Efectivament, hi ha hagut moments difícils, perquè no hem cedit.

—*I a la fi, cediren els propietaris, venent el penyal per 111 milions de pessetes. ¿Cedirà la Generalitat la propietat del penyal a l'ajuntament de Calp, com aquest demana?*

—Sí, hi ha hagut una sol·licitud de l'ajuntament, en el sentit que els agradaria que el penyal fos patrimoni del municipi. Ara que ja és de titularitat pública, no hi ha inconvenient. No ha fet falta que ens ho diguessen, perquè això ja estava clar. L'ajuntament serà part fonamental de la junta rectora que es crearà per a l'administració del parc natural del penyal i la recupera-

ció i millora del seu territori, i que s'encarregarà de fer un pla d'actuació per regenerar tant la part de la roca com la de l'istme, que és la que està més deteriorada.

—*¿Quines seran les primeres actuacions sobre el penyal?*

—Actualment sobre el penyal hi ha unes edificacions, començant per les obres inacabades de l'hotel i una estructura de formigó, que destrossa absolutament el paisatge, i dues cases, una mig enderrocada i una altra en millor estat. Supose que les primeres actuacions, dirigides contra els problemes més urgents, seran l'enderrocament de les obres de l'hotel i de l'estructura de formigó, que haurien de desaparèixer. Sobre les dues cases, potser podria rehabilitar-se'n una per convertir-la en centre d'estudis ecològics, o per fer una petita exposició de materials sobre el mateix penyal, perquè poguessen visitar-la les persones que s'hi acosten. Encara no està decidit, però. Jo crec que els parcs naturals s'han de mantenir amb la mínima intervenció humana, que cal conser-

solucionarà en un mes o dos, i ja hi ha previst un Pla Especial que té per finalitat començar a actuar segons les indicacions de la junta rectora del parc, en la qual seran representats tant els ecologistes com les institucions privades i públiques.

Pel que fa a l'Albufera, es tracta d'un cas molt complex. Ja s'ha cons-

Conseller Blasco: «Un sol departament hauria de coordinar l'acció sobre el medi ambient».

tituït la junta rectora d'aquest parc, i la comissió de direcció, i han començat a treballar en el Pla Especial, tasca per a la qual tenien un termini de divuit mesos. Hem aconseguit una cosa molt important, i és que totes les intervencions urbanístiques sobre l'espai de l'Albufera ja han de passar el control i dur l'informe preceptiu de la junta rectora del parc natural. Crec que aquesta és una primera mesura important per acabar amb els desastres que s'han estat fent des del punt de vista urbanístic. A banda d'això, hem estat intensificant les actuacions de l'administració autonòmica, en col·laboració amb la Diputació de València, i els ajuntaments, que s'han centrat especialment en el tema del col·lector Oest. La seua primera fase ja està pràcticament acabada —fa un mes que hauria d'estar enllestida; així, és cosa de dies— i la segona fase començarà immediatament, i abastarà fins a la depuradora de Pinedo. La principal causa de la contaminació del llac són les prop de tres mil indústries que aboquen sense cap mena de control el fem al llac, i el col·lector permetrà eliminar el setanta o el vuitanta per cent de la contaminació que rep ara l'Albufera, de residus industrials i d'abocaments urbans.

—Fa la impressió que la constitució de tantes juntes rectores, i de comissions, i l'elaboració de plans especials i d'actuació no fan més que retardar unes intervencions que potser haurien de ser urgents, perquè el procés de de-

teriorament és ràpid i irreversible, i la situació de molts d'aquests paratges és ja quasi desesperada.

—Bé, per desgràcia, el funcionament de l'administració no és tan àgil com hauria de ser, però de fet aquests parcs naturals tindran una estructura senzilla, en la qual estaran representats tots els sectors interessats. En el cas de l'Albufera, per exemple, participaran l'administració autonòmica, els ajuntaments, els ecologistes, els agricultors, els pescadors, els caçadors... tots ells tenen la seua representació en els òrgans decisoris. És una manera d'acabar amb la concepció paternalista de l'administració i intentar que cada agent econòmic, social o institucional preocupat per la qualitat de vida dels ciutadans i per la defensa dels ecosistemes i del patrimoni natural i cultural, tinga una intervenció directa, pugua donar a conèixer la seua voluntat.

—Segons ecòlegs i ecologistes, els dos grans problemes que resten pendents, els més greus, són al País Valencià la necessitat de protegir el sistema de dunes litorals, en perill d'erosió, i el perill de desertització dels boscos, per causa dels incendis forestals.

—Pel que fa al litoral, tenim les competències compartides amb l'administració central. L'erosió de les dunes ha produït en alguns indrets uns efectes molt negatius, com el Saler. També una part del litoral, entre Elx i Guardamar, té un problema greu. Cal protegir aquestes cadenes dunars de qualsevol intervenció.

I sobre els incendis, al País Valencià ja hi ha, a hores d'ara, un greu perill de desertització. Aquest i la manca d'aigua són, per a mi, els dos problemes més forts. Hi ha comarques del país equiparables a les zones desèrtiques africanes. Això no està només lligat a la política de repoblació, sinó també a una política eficaç de prevenció d'incendis, sobre la qual tinc la meua opinió.

—¿Quina opinió?

—Bé, això és competència de la Conselleria d'Agricultura. Crec, en general, que un sol departament hauria de coordinar totes les intervencions en matèria de Medi Ambient. No per centralitzar, sinó per a millorar-ne l'eficàcia i la continuïtat.

—¿Quin serà el quart parc natural del País Valencià?

—No sé si hi haurà temps d'acabar, debatere i aprovar el projecte, però jo voldria que fos el Montgó, a Dénia. Ja hi ha poc temps, dins d'aquesta legislatura, però voldria deixar-ho acabat. □

var el que hi ha, i deixar que es vaja recuperant el que hi havia, amb un mínim d'actuació.

—Els Columbrets i l'Albufera han estat també, durant l'últim any, declarats «parc natural» per la Generalitat. ¿Quines mesures de conservació i recuperació s'han posat en marxa?

—La declaració dels Columbrets està pendent, ara, que les Corts generals refrenden el decret de la Generalitat. Sobre els Columbrets es creuen distintes competències, des de l'administració autonòmica fins a diversos departaments de l'administració central: el MOPU, el Ministeri de Defensa, el d'Agricultura, l'ICONA... Per tant, la declaració de Parc Natural Marítimo-Terrestre ha hagut d'anar al Parlament. Mentrestant, hem tractat de reforçar el sistema de vigilància i guarderia, hem demanat al ministeri de Defensa que intensifiqués la vigilància, i així ho ha fet. El que passa, és clar, és que és a l'estiu quan hi ha més problema, amb la gent que s'acosta a fer pesca il·legal, o que desembarca al Columbret Gran. Jo crec que això se